



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 10. 2014, č. j. 18 A 22/2014 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. DSH/4101/2014/Lip, č. j. MSK 4797 1/2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Havířov ze dne 14. 1. 2014, č. j. OPS/67843/Kv/2013-22, 3232/2017, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 21 odst. 1 téhož zákona.

Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 11. 8. 2013 ve 12:58 v Havířově - Městě, ul. Dělnická, řídil motorové vozidlo zn. Renault, X, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem, a na křižovatce s ul. Hlavní třída odbočoval vlevo, přičemž nedal znamení o změně směru jízdy. Za spáchání přestupků mu byla uložena pokuta 1500 Kč.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji usnesením ze dne 1. 10. 2014, č. j. 18 A 22/2014 - 29, dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro opožděnost odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné právní posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítl, že podal správní žalobu v zákonem stanovené lhůtě, neboť rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 4. 4. 2014 a posledním dnem pro doručení žaloby krajskému soudu tak byl den 5. 6. 2014. Krajský soud dle stěžovatele správně poukázal na § 72 s. ř. s., který stanoví, že správní žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, avšak nevzal v úvahu, že podle ust. § 40 odst. 1 téhož zákona lhůta stanovená soudním řádem správním počíná běžet dnem následujícím poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Lhůta pro podání správní žaloby proto začala podle názoru stěžovatele běžet až počátkem dne následujícího po doručení rozhodnutí žalovaného, tj. dne 5. 4. 2014, a nikoliv dne 4. 4. 2014, jak mylně dovodil krajský soud. S ohledem na uvedené, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve svém podání podřadil důvody kasační stížnosti pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadá-li však stěžovatel kasační stížností usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu jen důvod předvídaný § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu v řízení před Nejvyšším správním soudem je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže soud žalobu odmítl a věc neposuzoval, může soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz).

pokračování

Krajský soud v přezkoumávaném usnesení dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno do datové schránky dne 4. 4. 2014 v 14:37 hod., kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Lhůta pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) dle názoru krajského soudu započala běžet v tentýž den a její konec připadl na den 4. 6. 2014. Jelikož stěžovatel podal správní žalobu až dne 5. 6. 2014, učinil tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tedy opožděně.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Podle ust. § 72 odst. 1 věta první s. ř. s., ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou či rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Zdejší soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli skutečně doručeno v pátek 4. 4. 2014. Tento byl tedy dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým označením shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty (tedy dnem doručení), tj. středu 4. 6. 2014.

Konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty. V tento den musela být správní žaloba předána soudu nebo zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, příp. zvláštní poštovní licence, či předána orgánu, který má povinnost ji doručit. Správní žaloba však byla podána až dne 5. 6. 2014 a byla tak podána opožděně. Zde lze jen připomenout, že pozdní podání správní žaloby jde k tíži stěžovatele, přičemž toto pochybení nelze zhojit, neboť zmeškání této lhůty nelze prominout.

Ve vztahu k argumentaci stěžovatele pak nelze než odkázat na judikaturu zdejšího soudu vztahující se k výkladu ustanovení upravujících počítání běhu lhůty k podání správní žaloby (viz příkladmo rozsudky ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004 - 84, publ. pod č. 657/2005 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 44/2006 - 57, ze dne 31. 10. 2011, č. j. 3 Ads 30/2011 - 52, či ze dne 16. 4. 2013, č. j. 6 As 55/2012 - 51), která potvrzuje jazykové vyjádření ust. § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou či rozhodnutím soudu počíná běžet dnem následujícím poté, kdy došlo

ke skutečnosti určující její počátek, a lhůta určená dle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se označením shoduje se dnem, který určil její počátek.

V obou citovaných pravidlech ohledně běhu lhůty je odkazováno na den určující počátek běhu lhůty; Nejvyšší správní soud na uvedených ustanoveních neshledává nic nesrozumitelného či neurčitého a neshledává žádný důvod pro akceptaci výkladu stěžovatele. Krajský soud v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalované správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 4. 4. 2014, lhůta pro podání správní žaloby proti němu skončila ve středu 4. 6. 2014. Dvoutříměsíční lhůta pro podání žaloby tedy uplynula stěžovateli marně, správní žaloba podaná dne 5. 6. 2014 je opožděná. Krajský soud proto postupoval správně, jestliže ji odmítl.

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu